

sesinname laps riistmise saakmentis olli sanud, ja mis nende lapseliku palivete läbbi, mis enimia tedda olli öppetanud ikka ta süddames kui igas-wese elle seme kinnitub ja hoitub sai. Ka on tähhepannemise väär, nönda kui poissike isse kõneleb, et temmale ta üldremas lapsepölvies öppetud palived se läbbi wasi hiete falliks ja mag-gusaks jäid, et se kurri Tüürlane ni hirmjal kom-bel lasti werri urbeks perekondes nende wasto võt-les, ja nende mällestiust ta süddamest ja melest tahtis ärrawöerutada. Sest lühikeseest kõnnest wölime juggo öppida arro sama fest, mis wahhesti õige usso taggakuusamiseest pitkemalt olleme kuul-nud. Ülleültse wöiwad jest kõnnest ka wannemad, isseärranes enimad nähta, mis suurt warra nad omma lastele sega nende ellote peale kasaandwad, kui nad neid enneste käe körwas tallutades subba norelt öppetaiavad palived ja Jummal sõenna sal-mid lugema. Noorte laste südda on mewahha jarnane, ja sa wöid seuna siisse tikkida, mis ja-ial tahhad. Ommetegi waatke, oh wannemad! et teie seuna siisse mitte mailina teimuma üllekehtuga, waid Kristuse Jesuse, nende Ommisteggia fujo õige teimuma armastuse ja surma-kannatamise näoga wölkute tikkida. Ugga kui tegi enneje laiskust wabbandades tahhaks siin öölda; „Mis

nödder laps ka Jummalast ja temma sõnnast teab?” siis västab Jesus se suur lasteföbber nisuguste uskumatamatele isse nenda: Eks teie jaal olle luggenud: väetimata ja imme-wate laste juust olled sinner (Jummal) ennesele kitust walmistanud.

Juttu jätkud.

Imelik fastifene.

Ühemajaperenael olid omma majapidamises fölluguwigad ja önnetused, ja ta warandus lahanes oast aastalt wähemals.

Seda omma önnetust juhtus ta ühekora ühe wana mehele räsimo ja ülles: „Kas teie ei tea ledagi abi selle wastu?” Se wanale, kes üls aus ja tark mees oli, läksid teda na-tule odata ja töi wöhe aja pärast ühe lastilese, mis pitseriga oli linni pandud ja ülles: „Seda fasti peate teie nüüd oast otta, kolm korda pärvas, ja kolm korda ööl fööki, keldri ja tolli laundma, ja ta veel igaõe maja nurka, siis läheb teie majatalitus paremaks. Ühe aasta pärast aga toge se last mo lättie.”

Perenaene pani nüüd oma lotust selle lasti peale, ja laudis seda hollaste ühest nurgast teise, nenda lui teda läs-tud oli. Kui ta teijel pärval lesdri läks lastiga tahtis üls sulane parajaste õlle puodelid tühendama halata. Kui ta tolli läks olid lehmad sügavaste sitta ja sõruilo seos, aga hobustel jälle kaerte asjmel heinad ja öled ees. Nenda wöid ta nüüd iga pääw üls ja teine wiga parandada.

Kui oasta juba ümber oli, läks ta lastiga wana-mehe juure tagasi ja ülles rõõmlaste: „Keik läheb nüüd pa-